

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 21 | 1. NOVEMBER 1932 | 81. AARGANG

ALLE VIL BLIVE FORLØSTE SOM KAN BLIVE FORLØSTE.

Af Ældste *James H. Wallis.*

Der er blot ét sandt, evigt Evangelium, ligesom der blot er én Frelser. Enhver Sjæl af Adams Slægt vil, enten i Legemet eller i Aanden, faa en Anledning til at høre og annamme det eller forkaste det. De, som annammer det i Kodet og holder ud indtil Enden, »idet de overvinder alle Ting«, vil arve alle Ting og indgaa til Solens Herlighed — den celestiale Herlighed — hvor Faderen og Sonnen er i den evige Herligheds Fylde. De, som vilde have været lydige, dersom de havde levet, da Evangeliet var paa Jorden, og beviser dette til den evige Retfærdigheds Tilfredshed i Aandeverdenen, vil arve den samme Herlighed.

Folk, som undlader at annamme Evangeliet i dets Fylde, ikke gennem bevidst Synd imod et stort Lys, men paa Grund af forskellige Aarsager, og som undlader at berede sig for det celestiale Rige, sammen med andre, der forkastede det Ord, der blev forkyndt til dem paa Jorden, men senere annammede det i Aanden, vil modtage den Grad af Herlighed, der lignes med Maanen i Modsætning til Solen. De onde, som bevidst lukker deres Øjne for Lyset, eller som fordærver sig selv ved Synd og er Modstandere af Gud og Kristus, men som ikke er iblandt dem, som fornægter den Helligaand efter at have modtaget den, vil komme til at betale »til den sidste

Hvid« for deres Forbrydelser og Ondskab, og naar de bliver forløst i den sidste Opstandelse, vil de blot have det telestiale Rige eller Stjernernes Herlighed med den indbyrdes Forskel, som bestemmes af deres Gerninger, Hensigter og Anstrengelser.

Naar Forløsningsarbejdet er fuldfort, vil de, som er Konger og Præster for Gud, administrere til den terrestiale Verdens Indbyggere, og de til den telestiale, og Frelse vil komme til alle Adams Sønner og Døtre undtagen dem, som det ikke er muligt at frelse. Der vil Retfærdighed og Barmhjertighed hver faa sine, Kristus vil have besejret Satan og Helvede og Djævelen, og Gud, den Evige Fader, vil blive forherliget i sine forløste Børns Lykke og Fremgang, og han vil blive »alt i alle«.

Vor Gud er en retfærdig Dommer og en barmhjertig Fader. Alle hans Børn, som kan frelses, vil blive frelste. Kun de, som har modtaget Lys til en Grad af absolut Kundskab og Magt i den Udstrækning, at de kunde opnaa den højeste Herlighed, og saa bevidst synder imod dette Lys og vanærer denne Magt, i Modstand til Gud og hans Love, idet de inddrikker Mordets og Anti-Kristens Aand endog i den Grad, at de stiltiende samtykker i Udgydelsen af Kristi uskyldige Blod, tælles med blandt Fortabelsens Sønner og lider den samme Skæbne som Satan og hans Engle. Alle de øvrige vil, formedelst Frelserens Forløsning, blive bragt frem og vil indgaa i den Herlighed, for hvilken de ved deres egne Gerninger har beredt sig selv, »thi enhver skal dømmes i Henhold til hans Gerninger«.

DEN DANSKE MISSION.

EFTERAARSKONFERENCERNE.

Efteraarskonferencerne i den Danske Mission vil i Aar blive afholdt som følger:

København 4., 6. og 7. November.
Esbjerg 11., 13. og 14. November.

Fredag Aften før Konferencen vil blive benyttet til at afholde en Koncert, hvor Grenens Sangkor vil udføre et musikalsk Program.

Søndag Kl. 9: Specielt Præstedømsmøde for alle Brødre i Distriktet.

Søndag Kl. 10,30: Formiddagsmøde. Indledningen vil blive under Søndagsskolens Ledelse. Senere vil der blive forskellige Taler.

Søndag Kl. 11,45: Et specielt Møde for alle Gleaner-Piger.

Søndag Kl. 11,45: Et specielt Møde for »Primary«-Organisationens Funktionærer.

Søndag Kl. 2: Konference for alle Funktionærer i Distriktet. Ved dette Møde vil der være Repræsentanter for alle Hovedbestyrelser, og de vil lede et specielt Møde for de forskellige Organisationers Bestyrelser. Dette Møde vil blive af stor Værdi og Interesse for alle Funktionærer, og vi haaber, at der vil blive en god Repræsentation fra alle Grene. Der vil ogsaa blive afholdt et specielt Møde for dem, der er til Stede, og som ikke er Medlemmer af nogen bestemt Bestyrelse.

Søndag Kl. 7: Stort offentligt Møde, hvor forskellige interessante Emner vil blive behandlede.

Mandag Aften kan benyttes til en Basar for den Kvindelige Hjælpeforening.

Programmet for Konferencen er tilsendt Distriktspræsidenterne, og vi haaber, at det vil blive efterfulgt, saa at vi maa have en opbyggende Konference.

Vi indbyder alle vore Søskende fra de forskellige Grene til at overvære denne Konference.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

FORFLYTTELSE.

Ældste Eugene C. Nielsen er blevet forflyttet fra Odense Distrikt til Aarhus.

MEDDELELSE.

Præsident Holger M. Larsen har modtaget et Brev fra Ældste G. Philip Jensen, som for nogle faa Aar siden arbejdede i Danmark. Broder Jensen er Sekretær for den Danske Genealogiske Forening i Utah, og beder Præsident Larsen om at henlede Søskendes Opmærksomhed paa det aabne Brev, som var publiseret i »Bikuben« den 21. September.

Alt, som vi kan gøre med Hensyn til at understøtte dette værdige Foretagende, bør gøres.

Søskende i Zion opofrer deres Tid og Penge for at udføre Tempelarbejde, og dersom vi i Adspredelsen kan gøre noget for at lette deres Arbejde, skulde vi assistere dem paa alle Maader. *Red.*

KONFERENCEN I ODENSE.

Konferencen i Odense blev afholdt i Hotel Postgaardens store Sal Søndag den 9. Oktober med Søndagsskolemøde Kl. 10,30 og Aftenmøde Kl. 7,30. Distriktspræsident Eldon J. Hansen ledede Møderne.

Ældste Eugene C. Nielsen talte over Emnet »Menneskets Eksistens«. Distriktspræsident Eldon J. Hansen talte over Emnet »Menneskets jordiske Tilværelse« og Missionspræsident Holger M. Larsen over Emnet »Livet efter Døden«.

Musikken blev udført dels af Forsamlingen, dels af en Kvartet. Vi blev ogsaa glædet ved flere Violinsoloer af en af vore Venner. Der var en udmærket god Aand til Stede, og de tilstedeværende lyttede med Interesse til de forskellige Talere.

Der var 58 til Stede, hvoraf mindst de 40 var besøgende Venner. *H. M. L.*

SØLVBRYLLUP.

Broder og Søster Jens C. Olsen i Aalborg fejrede deres Sølvbryllup Søndag den 25. September 1932.

Naboer og Venner havde rejst en flot Æresport for dem, og de blev vækket tidligt om Morgenen med Musik. Dagen blev tilbragt i Selskab med deres Familie, som var fuldtalligt til Stede. Mange Blomster, Telegrammer og Gaver strømmede ind til dem i Dagens Løb.

Broder Olsen er Medlem af Aalborg Grens Præsidentskab, og Søster Olsen er Præsidentinde for Grenens Søsterforening. De har været meget trofaste Medlemmer af Kirken i mange Aar, og om det end er lidt sent, ønsker Stjernens Læsere at gratulere i Dagens Anledning.

Maa Broder Olsen og hans trofaste Hustru i de kommende Aar vedblive at have Glæde og Tilfredshed i deres Arbejde for Herrens Sags Forfremmelse. *H. M. L.*

DØDSFALD I KØBENHAVN.

Broder Johan August Andersen, et Medlem af Københavns Gren, afgik ved Døden efter en længere Sygdom den 23. September 1932, 66 Aar gammel.

Broder Andersen blev et Medlem af Kirken den 8. Marts 1893 og bevarede lige til sin sidste Stund et trofast Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed.

Begravelseshøjtideligheden foregik fra Kirken paa Priorvej, Tirsdag den 27. September 1932 og blev ledet af Distriktspræsident Claude E. Bird. Den blev aabnet med Sangen »O min Fader, du som troner«, hvorefter der var Bøn af Ældste Hans N. Ogaard. Efter at Sangen »Naar Verden er kold« var afsunget, var der Taler af Ældste Søren Christensen og Missionspræsident Larsen, der begge havde kendt afdøde, og som udtalte deres Paaskønnelse af hans gode Liv og talte trøstende Ord til de efterladte.

Efter at Sangen »Nærmere, Gud, til dig« var afsunget, var der Taksigelse af Missionssekretær Orville L. Larsen.

Derefter blev afdøde ført til Vestre Kirkegaard, hvor Begravelsen foregik. Salmen »Dejlig er Jorden« blev afsunget, og Missionspræsident Holger M. Larsen indviede Graven.

E. M. G.

PRÆSTEDØMMET

KREDSLÆRERNES LEKTIE FOR NOVEMBER.

At finde det Gode.

Taknemmelighed eller Utaknemmelighed er for en stor Del et Resultat af den Maade, hvorpaa vi ser paa de forskellige Ting. To Mænd betragter den samme Scene. Den ene ser alle de ufuldkomne Ting. Den anden ser alt det skonne og gode. Hvis du ikke kan finde Ting at være taknemmelig for i Dag, hver Dag, saa er Fejlen din egen, og du burde bede om et nyt Hjerte, et Hjerte, som er villigt til og i Stand til at se Guds Godhed og prise ham. Dersom der er Lykke i vore Hjerter, bliver hele Verden lys og lykkelig. Det lykkelige Hjerte finder noget at være taknemmelig for selv i Sorgens Nat. Lad os oplære os selv til at se Sandheden og Godheden i Guds Verden, i vor egen Skæbne og overalt, saa vil vi ophore med at knurre, og i Stedet vil der vækkes Lovsang i vore Hjerter.

SØNDAGSSKOLEN

BEKENDTGØRELSE.

Som det vil ses, er der ingen Lektier for Sondag den 13. November. Denne Sondag vil blive holdt aaben for Gennemgaaelse af de Lektier, som ikke er blevet gennemgaaede paa Grund af Efteraarskonferencerne.

PRÆSTEDØMMET.*

Blandt de Sidste Dages Hellige er Udtrykket »Præstedømme« meget almindeligt anvendt. Men dette er ikke Tilfældet med Folk i andre Kirker. Anvendelsen af dette Udtryk er derfor et Udtryk, der mere eller mindre anvendes af dette Folk. Og de fleste af os har i det mindste en eller anden Fø-

* Fælleslektie for alle Søndagsskolens Klasser, undtagen den mindste, 6. November.

lelse af, hvad Udtrykket betyder. Men vilde det ikke være godt at faa en nøjagtig Opfattelse af dets Betydning?

Blandt alle de Mennesker, som har tjent Kirken, siden dens Hovedkvarter blev oprettet i Salt Lake City, har maaske ingen været bedre underrettet angaaende Kirkens Lærdomme og Fremgangsmaade end Præsident Joseph F. Smith.

Præsident Smith definerede Præstedømmet paa denne Maade: »Præstedømmet i Almindelighed er den Myndighed til at handle for Gud, som er givet til Mennesket. En hvilken som helst Mand, der er ordineret til en eller anden Grad indenfor Præstedømmet, har denne Myndighed givet til ham.« Som videre Forklaring sagde Præsidenten: »Hvad jeg mener med det Hellige Præstedømme, er den Myndighed, som Gud har overgivet til Mennesket, hvorved det kan udtale Guds Vilje, som om Englene var her for at tale for sig selv. Den Myndighed, hvorved Menneskene er bemyndigede til at binde paa Jorden, og det skal være bundet i Himmelen, og til at løse paa Jorden, og det skal være løst i Himmelen, hvorved Menneskets Ord, talt i Udøvelse af denne Magt, bliver Herrens Ord, og Guds Lov til Folket bliver Skriften og guddommelige Befalinger. Det er derfor ikke godt, at Sidste Dages Hellige og Børn af Sidste Dages Hellige behandler dette hellige Myndighedsprincip paa en let Maade.«

Præstedømme er derfor absolut nødvendigt i Jesu Krist Kirke. Denne Kendsgerning synes aldrig at være blevet indset af den store Majoritet af Kristne. Og dog, naar man tænker over den, synes det ikke muligt, at nogen skulde benægte den. Ingen kan tro, at der ikke er saa megen Orden hos Gud, som der er hos Mennesket. Og hvor er der en Nation eller en Regering af Mennesker, hvor man kan fungere lovligt uden først at være blevet lovformeligt bemyndiget eller beskikket til at fungere med lovlig Myndighed. Endog et Postbud maa lovformeligt beskikkes, førend han har Ret til at udlevere Post.

Dersom dette er Tilfældet med menneskelige Regeringer, er det da ikke rimeligt at tro, at i en Kirke, som anerkendes af Gud, skulde de, som virker, have modtaget guddommelig Myndighed? Og denne Myndighed er Præstedømmet.

Men i en menneskelig Regering kan en Embedsmand kun lovligt udføre de Ting, han er bemyndiget til at gøre. En Postmester kan ikke virke som Politimester og heller ikke omvendt. Saaledes er det ogsaa i Præstedømmets forskellige Embeder, hver med deres respektive Magt og Myndighed, som kan udøves under tilbørlig Beskikkelse. Præsident Smith sagde endvidere: »Men det er nødvendigt, at enhver Handling, som udføres, skal gøres paa rigtig Tid og Sted, paa den rigtige Maade og i den rigtige Orden.«

I hele Skabningsværket finder man, at Lov og Orden eksisterer overalt. Forvirring findes ikke. »Sfærernes Musik« henviser til Universets talløse Stjerners regelmæssige Bevægelse og ikke til en Digters Indbildning. Enten en Videnskabsmand undersøger Naturen med et Mikroskop, et Teleskop eller det blotte Øje, ser han Orden og Skonhed i hele Skabningen. Er det tænkeligt, at Gud, Skaberen af Universet og derfor Ophavsmanden til Naturens Love, vilde synes om, at Præstedommet blev udøvet paa nogen anden Maade end den, som er beskrevet af Præsident Smith i den netop givne Erklæring?

Præstedømmet er guddommelig Myndighed, men det udøves blot ved Beskikkelse ved de rigtige Embedsmænd og paa den rigtige Maade. For Eksempel, en Hojpræst holder Embedet som Præsident indenfor det melkisedekske Præstedømme, men det medfører ikke, at enhver Hojpræst er en Præsident. Kun den, der er kaldet, udnævnt og beskikket til at præsidere, virker som Præsident. Der er saaledes en Forskel mellem at besidde Præstedømmets Myndighed og at udøve denne Myndighed.

Lad os atter give en tilsvarende Illustration ved atter at henvise til borgerlige Affærer. Enhver indfødt Borger i de Forenede Stater har, ifølge Konstitutionen, Ret til at blive Præsident over Republikken, men for at en Borger skal kunne indehave Præsident-Embedet og udøve dette Embedes Pligter, maa han vælges til Embedet paa en bestemt foreskreven Maade og indsættes i det paa den rigtige Maade.

I enhver menneskelig Regering, dersom den i det hele taget er værd at kaldes en Regering, lægger vi Mærke til to Ting: En Embedsmand maa, for at kunne fungere, 1) være retmæssigt bemyndiget, og 2) have sine foreskrevne Pligter. Det er ogsaa saaledes i Kristi Kirke. Kunde nogen forvente noget mindre? Naturligvis maa man være bemyndiget, dersom man skal handle for Gud. Og i en kirkelig Regering er det visseligt højst nodvendigt, at de, som har Myndighed til at handle, kun skal gore dette, naar de er beskikkede og har deres Pligter foreskrevne ligesom borgerlige Embedsmænd. Hvorledes kunde der ellers være Orden og Harmoni?

Gennem Herrens Aabenbaring til Profeten Joseph Smith blev der givet meget Lys til Verden angaaende Præstedømmet. Der blev kundgjort, at der er to Præstedømmer eller to Hovedafdelinger af Præstedømmet, det melkisedekske og det aaronske. (Pagtens Bog 107: 2—4; Pagtens Bog 107: 13—14.) Læseren henvises til det 107. Kapitel i Pagtens Bog angaaende videre Oplysning om disse to Præstedommer, de Embeder de indehaver, de respektive Embeders Pligter og Kraft o. s. v.

Hvem var Melkisedek? Fra Mormons Bog lærer vi lidt om

ham. Denne Melkisedek var Konge over Salems Land; og hans Folk havde tiltaget stærkt i Synd og Vederstyggelighed; ja, de var alle farne vild og var fulde af al Slags Ugudelighed.

Men Melkisedek, som havde øvet sig i kraftig Tro, og havde erholdt det høje Præstedømmes Embede efter Guds hellige Orden, prædikede Omvendelse for sit Folk. Og se, de omvendte sig; og Melkisedek tilvejebragte Fred i Landet i sine Dage; derfor blev han kaldet Fredsfyrsten, thi han var Konge i Salem, og han regerede under sin Fader. Og der levede mange før ham og ligeledes mange efter ham, men ingen var større; derfor har man omtalt ham i Særdeleshed.« (Alma 13: 17—19.) Melkisedek var derfor en god og stor Mand, en Højpræst, en mægtig og virkningsfuld Prædikant og Forkynder af Retfærdighed og ligeledes en borgerlig Hersker over sit Folk. Han er en Mand, som vi gerne vilde vide mere om.

Melkisedek levede naturligvis i de saakaldte forhistoriske Dage. Han var bekendt med Abraham, som betalte Tiende til ham og modtog Præstedømmet fra ham. Men hvorfra fik Melkisedek det? Fra Pagtens Bog, Kapitel 84: 6—16, lærer vi, hvorledes dette Præstedømme fra Adam kom ned til Moses gennem Melkisedek. Læs ogsaa Pagtens Bog: 84: 17—22 og 107: 18—20.

Fra disse Henvisninger lærer vi noget angaaende Præstedømmets Nødvendighed og Betydning. Uden det kunde der ikke være nogen guddommelig Kirke. Ingen Mand kunde med Myndighed handle i Guds Sted. Det holder »endog Nøglerne til Kundskab om Gud« og »Nøglerne til alle Kirkens aandelige Velsignelser«. Uden Præstedømme vilde Menneskeheden derfor være i aandeligt Mørke — Guds Børn vilde være uden Kendskab til ham, helt berøvet for de Velsignelser, som kommer gennem hans inspirerede Tjeneres Betjening.

Hvorledes Præstedømmets Magt skal udøves. En Person, som har modtaget Præstedømmet, har modtaget Ret til at udøve det, naar han er retmæssigt beskikket til at gøre saa. Han har ogsaa paataget sig den alvorlige Forpligtelse til at ære det Præstedømme, som er bekræftet paa ham. Herren vil ikke spottes. For at nyde Præstedømmets Velsignelser maa man leve et retfærdigt Liv, og de Pligter, som henhører til det Præstedømme, der er modtaget, maa opfyldes. »Guds Aand vil ikke bo i et urent Tabernakel.« Præstedømmets Magt vil selvfølgelig ikke blive bekræftet undtagen gennem den Helligaand. I Henhold til denne Sag er Pagtens Bog meget klar. Læs hvad der siges i det 121. Kapitel: 34—46.

Hvilken hellig Ting Præstedømmet er. Hvor mægtigt det

er til at opbygge eller nedbryde. Men hvilken som helst Mand, ung eller gammel, hoj eller lav, svag eller stærk, kan, med Guds Hjælp, finde, at det er en mægtig Indflydelse til at hjælpe og velsigne ham. Præstedømmet er derfor noget, som alle gode Mænd og Drenge i den rette Alder bør stræbe efter at komme i Besiddelse af.

Spørgsmaal.

1. Hvad er Præstedømmet, og hvorfor er det nodvendigt for Kirken?
2. Hvad er en god Prove for at bestemme, om en Kirke er anerkendt af Jesus Kristus?
3. Nævn de to Afdelinger indenfor Præstedømmet og vis Forskellen imellem dem. Hvorledes fik de begge deres Navne?
4. Hvilket Embede indenfor Præstedømmet skal en Missionær holde, hvis han i det hele taget skal holde noget?
5. Forklar hvorfor Kvinder kan tjene som Missionærer.
6. Nævn de nødvendige Tilstande, om der er nogen, hvorpaa Udøvelsen af Præstedømmets Magt afhænger.
   Diskuter denne Udtalelse:
7. »Præstedømmet er noget, som bor eftertragtes af Mænd og Drenge.«
8. Nævn hvilken Forskel der er, om der findes nogen, mellem den Myndighed, som henhorer til et Embede indenfor Præstedømmet og Udovelsen af denne Myndighed.

DEN UBEGRÆNSEDE NATUR AF GUDS SKABERVÆRK.*

1. *Gud og Naturen.* Folk i forskellige Livsforhold og til forskellige Tider i den kristne Historie har forsogt at bevise, at Gud udforer sit Værk uafhængigt af Naturen, og at der følgeligt eksisterer to Sæt Love i Universet, det ene kontrolleret af Naturen, de naturlige Love, og det andet kontrolleret af Gud, de overnaturlige Love. De Sidste Dages Hellige deler ikke denne Opfattelse, siden de anerkender Guds Almagt og derfor hans fuldstændige Kontrol over Universet. Meget af den Uoverensstemmelse, som nu eksisterer mellem visse sekteriske Folk og vantro i Almindelighed, kan direkte ledes tilbage til denne uheldige Misforstaaelse. Det er for Eksempel

* Lektie for Søndagsskolens Senior- og Juniorklasser 20. Novbr.

blevet vidt diskuteret, at dersom et givet Fænomen, saadan som Solopgang og Solnedgang, kunde forklares naturligt, saa vilde det bevise, at Gud ikke havde noget at gøre dermed. Mange vantro har, maaske ubevidst, anerkendt denne Tanke og er saaledes tvungen til at anerkende dens Slutninger. Faktum er naturligvis, at Gud er Skaber og Hersker i baade Himmel og Jord, og at derfor Naturens Love er hans Love.

2. *Joseph Smiths Erklæring.* Øjensynligt for at afgøre dette Spørgsmaal for alle Tider, har Herren givet følgende Aabenbaring: »Han omfatter alle Ting, alle Ting er fremfor ham og omkring ham; og han er over alle Ting, i alle Ting, igennem alle Ting, omslutter alle Ting, og alle Ting er ved ham og af ham, som er Gud fra Evighed til Evighed. Og atter sandelig siger jeg eder, han har givet alle Ting en Lov, hvorved de bevæger sig i deres Tider og Tidsrum, og deres Baner er bestemte, nemlig Himlenes og Jordens, der indbefatter Jorden og alle Planeterne. — — Jorden farer paa sine Vinger, Solen udsender sit Lys om Dagen, Maanen udsender sit Lys om Natten, og Stjernerne giver ogsaa deres Lys, idet de farer frem paa deres Vinger, i deres Herlighed midt udi Guds Almagt. — — Ser, alle disse er Riger, og den, der har set noget eller det mindste af dem, har set Gud røre sig i sin Majestæt og Vælde.« (Pagtens Bog 88: 41—47.)

3. Den foregaaende Erklæring giver positiv Bekræftelse af det følgende: Guds Magt omfatter alle Ting; han er Ophavsmand til den Lov, hvorved alle Himmellegemer bevæger sig. Universets Love er Guds Love. Saaledes er ogsaa Lovene for Lys, Varme, Elektricitet, Tyngdekraft etc.. Love, hvorved Universet styres, Guds Love. En Anerkendelse af denne Sandhed vil hurtigt fjerne de fleste Stridigheder indbefattende Videnskab og Teologi.

4. Angaaende Udstrækningen af Guds Skaberværk læser vi følgende: »Dersom det var muligt for Mennesket at tælle Jordens Støv, ja Millioner Kloder lig denne, vilde det ikke være en Begyndelse til dine Skabelsers Antal; og dine Gardiner er fremdeles udstrakte.« (Moses 7: 30). Ved Brugen af stadigt stærkere Teleskoper har Astronomerne i de sidste Aar været i Stand til at trænge dybere og dybere ind i de Dele af Universet, der er skjult for det blotte Øje. For Tiden har de Kendskab til adskillige Millioner Himmellegemer, hvoraf det længst bortliggende findes i en næsten uendelig fjern Afstand. Dersom der maales i Forhold til Lysets Hastighed (186,000 engelske Mile pr. Sekund), saa ligger Solen 18 Minutter borte fra Jorden, medens nogle af de sidst opdagede Stjerner ligger mere end en Million Aar borte. Afstande som disse er selvfølgelig ufattelige for det menneskelige Sind, og

dog vil stadig større Afstande blive gennemtrængte, eftersom Astronomerne frembringer stadig stærkere Teleskoper.

5. *Guds Hensigt.* Nogle Mennesker har med deres begrænsede Opfattelse af Naturens (Guds) Hensigter betvivlet Visdommen og Nytten af mange af dens Frembringelser. En saadan Paastand benyttes hyppigt af den vantro imod den Tanke, at der er en intelligent, ledende Magt i Universet. Den Kendsgerning, at der i Fortiden har opstaaet talrige Dyregrupper, saaledes som Dinosaurus, der har steget til store Højder blot for at forsvinde uden at efterlade nogen Repræsentant, er blevet citeret som en Illustration til dette Emne. Sandheden er, at de forskellige Dele af Naturen er i et saadant Forhold til hinanden, at den enes Indflydelse naar til alle andre. Det er for Eksempel yderst tvivlsomt, at den menneskelige Race vilde eksistere, saaledes som den gør i Dag, dersom der ikke havde været nogen Dinosaurus. Den hensigtsmæssige Eksistens af de næsten talløse Himmellegemer er ogsaa blevet betvivlet af det vantro Menneske. Her er imidlertid Guds egne Ord angaaende denne Sag: »I mit eget Øjemed har jeg skabt disse Ting. Her er Visdom, og den forbliver hos mig.« (Moses 1: 31.) Det er for Eksempel allerede kendt, at Solen giver Lys og Varme til Jorden, og at vi ikke kunde leve uden den. Maanen udfører ogsaa visse helt uundværlige Funktioner, men udenom dette er vor Kundskab højst begrænset. Som Herren har sagt: »Den bliver hos mig.«

6. *Skabelsen vedvarende.* Enkelte Mennesker er tilbøjelige til at tænke paa Skabelsen som noget, der er blevet fuldført i en bestemt fastsat Tid. Denne Opfattelse modbevises imidlertid af følgende: »Himlene er mange, og de kunne ikke tælles for Mennesker, men de er talte for mig, thi de er mine. Og ligesom een Jord skal forgaa tilligemed dens Himle, saa skal en anden fremkomme, og der er ingen Ende paa mine Gerninger, ej heller paa mine Ord.« (Moses 1: 37—38.)

I denne Forbindelse kommer Gud med denne betydningsfulde Erklæring: »Thi se, det er min Gerning og Ære at tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket.« Mennesket er, formedelst Trofasthed, blevet lovet ubegrænset Fremgang i den kommende Tid. For at fuldføre dette, er fremtidige Skabelser ligesaa nødvendige som dem i Fortiden.

7. Saaledes vil Astronomen i Tidens Løb og med forbedrede Instrumenter blive i Stand til at naa meget dybere ind i Himmelrummets Dybder. Men uden Hensyn til, i hvilken Retning han vil vende sig, vil han stadig se Himmel-

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

MISSIONSARBEJDE UDFØRES FORMEDELST OPOFRELSE.

Den uegennyttige Opofrelse, som udvises af de ubetalte Sidste Dages Helliges Missionærer, har vundet hele Verdens Beundring. I Sandhed, Beretningen om disse Herrens Sendebuds Opofrelser er blandt de smukkeste og mest inspirerende i Jordens Annaler.

De ubemærkede Helte i denne beundringsværdige Missionær-Bevægelse er de Mænd og Kvinder, Forældre, Brødre, Søstre, andre Slægtninge og Venner, som ved deres Pengebidrag dækker de nødvendige Missionsudgifter, som er forbundet med Rejser og Underhold. Beretningen om deres Selvfornægtelse og Uegennyttighed fylder Sjælen med Varme og gengiver os Troen paa, at Mennesket i dets Natur ligner Gud. Mange af Missionærerne har arbejdet i deres Profession længe nok til at spare en Sum op, der er tilstrækkelig stor til at betale deres Uddannelse eller sætte dem i Gang med en eller anden Forretning, og de har valgt at anvende disse Penge til at forkynde det gengivne Evangeliums Sandhed til Menneskeheden. Saadanne Mænd er Helte. De opnaar en udødelig Berømmelse.

Andre bliver understøttede af deres Forældre, som sjælden er rige paa materiel Besiddelse, selv om de er rige i aandelig Kraft. Faderen, som maaske er blevet bøjet i Aarenes Løb, glemmer, at han har fortjent lidt roligere Dage nu, idet han slider for at skaffe Penge til sin Søn eller Datter, der er paa Mission. Moderen, som et helt Liv har maattet undvære de smaa Livsbehageligheder, opgiver dem paany, for at hendes Missionærbarn ikke skal blive hindret i at udføre det bestemte Arbejde. Naar Fortjenesten i tunge Tider ikke indbringer nok, bliver dyrebare Ejendele solgt, Familiens Sparepenge anvendt, eller Hjemmet, Frugten af et flittigt Liv, bliver pantsat, saa at Laanet kan blive tilbagebetalt gennem Aar af forøgede Anstrengelser og Indskrænkninger. Og dagligt, paa deres Knæ, takker de Herren for det store Privilegium,

deres Barn nyder, for deres eget Privilegium til at være behjælpelige, og de beder af deres hele Hjerte, at deres Barn, som er paa Missionen, skal være hjulpet og bevaret paa alle Maader. Saadan ædel, selvfornægtende Tjeneste nedskrives af vor Evige Fader med flammende Bogstaver og i skønne Ord.

Brødre og Søstre paatager sig ofte det Ansvar at holde Missionæren ude i Missionsmarken. De giver Afkald paa Anledningen til at studere, udsætter Tiden for deres Ægteskab, fornægter sig selv Ungdommens Behageligheder og tjener ved det daglige Slid, ofte til sent paa Natten, det nødvendige for deres elskede Missionær. Søstre har i Aarevis betalt deres Missionær-Brødres Udgifter med deres knappe Gager, der næppe har været store nok til en normal Levemaade, og de har derfor gaaet uden passende Klæder, uden Fornøjelser og Behageligheder og ofte uden tilstrækkelig Føde. En ung Mand med en alvorlig fysisk Svaghed holdt sin Broder paa Missionen ved at udføre to raske Mænds Arbejde. Den, der tankeløst passerer forbi, ser intet usædvanligt i disse unge Mennesker, uden maaske de velbrugte Klæder og de Svagheder, som Naturen har givet Krøblingen. Men de er kongelige Sjæle. Af saadanne Mennesker afhænger Verdens Fremgang.

Den, der ikke skal æres mindst, er Missionærens Hustru, som hjemme med Børneflokken søger Arbejde, planlægger, vender og reparerer for at opholde sig selv og sine Børn og for regelmæssigt at sende noget til sin fraværende Mand, der, uden Løn, prædiker det Evangelium, der er nødvendigt for Menneskenes Frelse. Eller Enken, som længes efter Sønnens Selskab, men som gaar ud for at tjene Penge til at holde ham paa Missionen. Undertiden skrubber hun Gulve for de velstaaende eller staar bøjet over Vaskebaljen, for at hendes Dreng ikke skal være hindret i sit hellige Arbejde. Herren, som har lovet at vaage over Enken og de faderløse, glemmer ikke saadanne ædle Sjæle, som her paa Jorden nærmer sig Himmelen i deres ædle Bestræbelser.

Venner, og undertiden fremmede, lægger deres Skærv til Missionærens Underhold. Den Fornøjelse, man gik Glip af, den Bog, der ikke blev købt, den billigere Kjole — alt for at Missionærfondet kan vokse større — danner Livskapitler af uforlignelig Skønhed.

De Mænd og Kvinder, som bringer saadanne Opofrelser for deres Søn, Broder, Søster eller Ven, synes for det travle Menneske blot at være almindelige Mennesker. Og de vilde selv paa det bestemteste benægte, at der var noget heltemodigt i det, de udførte. Er de ikke delagtige i Herrens store Værk?

vilde de sige. Og er det ikke et Privilegium at ofre for en saa stor Sag? De vil tilføje, at en vidunderlig Glæde følger saadan Tjeneste; Belønningen er større, end Anstrengelsen fortjener. Kunde Verdens travle Skare blot se ind i saadanne Menneskers Hjerte, vilde de bøje sig dybt for dem, thi af saadan Loyalitet, saadan Hengivenhed og Selvfornægtelse frembringes Menneskets Styrke og Verdens Skønhed.

Missionærer takker i dyb Hengivenhed Herren for de uegennyttige kære, der holder dem i Missionsmarken. Det er blot, som det skulde være. Ved hvert Missionærmøde kommer Taarerne i Øjnene, naar der bringes Tak til Forældre, Brødre, Søstre og Venner. Det er ogsaa kun, som det skulde være. Kun ved dyb Taknemmelighed og alvorlig Hengivelse i Missionsarbejdet kan Gælden blive betalt.

Gud velsigne dem, som gør det muligt for os at arbejde i Missionsmarken.

John A. Widtsoe.

(Fortsat fra Side 493.)

legemer, thi Herren har sagt: »Der er intet Rum, i hvilket der ikke er noget Rige; og der er intet Rige, i hvilket der ikke er Rum, enten et større eller et mindre Rum.« (Pagtens Bog 88: 37.)

8. Gud bestaar altsaa sammen med Tid og Rum. Han er Universets Skaber og Giveren af de Love, hvorved det regeres. For Menneskets Sind er Guds Skaberværk ubegrænsede, om de end for ham er talte. Hans Skaberværk er i en bestemt Hensigt og vil vedvare uden Ende.

Spørgsmaal.

1. Hvorfor er Guds og Naturens Gerninger uadskillelige?
2. Hvorfor er det naturligt at tænke, at alt i Universet blev skabt i en speciel Hensigt og har et specielt Arbejde at udføre?
3. Hvorfor er Guds Skaberværk ufatteligt for os?
4. Hvorfor maa Skabelsen være vedvarende og fortsætte evindeligt?
5. Er der en Mulighed for, at vi nogensinde kan blive i Stand til at forstaa Guds Værk?

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

20. November.

JESU SIDSTE BESØG TIL JERUSALEM OG DET SIDSTE MAALTID.

Hjemmestudium: Luk. 19: 29—44; Mark. 14: 12—26.

Dagen efter, at der var blevet holdt en Fest i Bethania til Ære for Mesteren, begyndte han og hans Disciple at vandre mod Jerusalem. De blev fulgt af Hundreder af troende og ogsaa af nogle, som blot var nysgerrige. Da de havde gaaet et kort Stykke, sendte Jesus to af sine Disciple i Forvejen og fortalte dem, at de skulde finde et ungt Æsel, der var bundet til en Post, og dette Æsel skulde de bringe til ham. Han sagde, at Ejerne maaske vilde komme med Indvendinger, men da skulde de blot sige: »Mesteren har Brug for det«, og da vilde de tillade dem at tage det. Da Apostlene kom med Æslet, lagde de deres Kapper paa det som en Slags Sadel, og Jesus satte sig paa det og red henimod Jerusalem. Mange af dem, som fulgte, troede virkelig, at Jesus vilde oprette et jordisk Kongerige, men der var nogle faa af dem, der virkelig forstod noget angaaende hans sande Mission. Men alle frydede sig og sang »Hosianna« og prisede Jesus med høj Røst, idet de tiltalte ham som »Davids Søn« og sang: »Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn«. Længe før Processionen naaede Byen, havde Folket indenfor dens Mure hørt Raabene og Sangen og gik ud for at møde dem. De havde ventet, at Jesus skulde komme til Jerusalem til Paaskefesten, og de, ligesom mange andre, ventede, at Jesus vilde oprette et jordisk Kongerige og indsætte sig selv som deres Hersker og Konge. Nogle tog Oliegrene og Blade fra Palmerne og strøede dem paa Vejen foran Jesus, saa at de næsten var som et Tæppe.

Det var i Sandhed et Indtog i Triumf. Ikke ligesom Herskere i Almindelighed kom ind i en By, i Krigsrustning, fulgt af bevæbnede Soldater, men paa et fredeligt Æsel, fulgt af en tilbedende Skare, der prisede ham som Konge og sang Lovsange til Herren.

Farisæerne og Højpræsterne blev forskrækkede og sagde til Jesus: »Mester, irettesæt dine Disciple.« Jesus svarede: »Jeg siger eder, at om disse tier, saa vil Stenene tale.« Dette var Højdepunktet i Jesu Tjenestetid hernede. Nogle faa Mirakler til, nogle faa Taler til dem, som var villige til at lytte, og saa var hans jordiske Liv kommet til en Ende.

Jesus standsede og saa paa Jerusalem, der det laa i al dets Pragt og Herlighed. Han var bedrøvet, maaske paa Grund af

to Ting. Folket i Jerusalem havde afslaaet at tro paa hans Lærdomme, og han vidste, at her vilde hans Fjender triumfere, og at han maatte lade sit Liv her. Han fortalte dem, at paa Grund af Folkets Ondskab, og fordi de ikke havde annammet Lyset, medens de havde Anledning til det, saa vilde hans Fjender triumfere over dem, og deres smukke Tempel vilde blive ødelagt, og der vilde ikke blive Sten tilbage paa Sten i denne smukke Bygning.

Efter at de var kommet ind i Byen, blev Mængden spredt til forskellige Steder. Mange af dem gik til Templet for at overvære Gudstjenesten der; og med dem gik Mesteren. Han fortalte dem uden Tvivl ved denne Lejlighed mange Sandheder, som de skulde erindre længe efter, at han havde forladt dem.

Om Aftenen gik Jesus tilbage til Bethania, men om Morgenen vendte han tilbage til Jerusalem, hvor han fandt Købmænd og Handlende, der vanhelligede den hellige Bygning, ligesom han havde fundet dem ved en tidligere Lejlighed. Den Gang havde han drevet dem ud og sagt: »Der er skrevet: Og mit Hus skal kaldes et Bedehus, men I har gjort det til en Røverhule.«

Mesteren besøgte Templet ved forskellige Anledninger og forkyndte mange vidunderlige Sandheder til den forsamlede Skare. Tusinder frydede sig over Evangeliets Budskab, saaledes som det faldt fra Mesterens Læber. Og mange syge og halte, som troede, blev velsignet af ham og helbredet for deres Lidelser.

En meget smuk Lærdom, som han lærte, er en Opmuntring til os, som undertiden føler, at hvad vi har at give til Herren, er saa usigelig lidt. Folket lagde deres Pengegaver i Bøssen, idet de gik ud af Templet. De overmodige, rige Mennesker, der havde givet deres Gave, gjorde det med et Blik, der syntes at sige: »Jeg er en rig Mand, og jeg har givet mange Penge. Se paa mig, jeg er en stor og god Mand.« Blandt dem, der ydede deres Bidrag, var en fattig Enke, som roligt og ydmygt gik og lagde nogle faa Ører i Bøssen. Hvad hun kunde give, var ikke meget, sammenlignet med de riges store Bidrag, men hør, hvad Mesteren sagde til hende og, gennem hende, til alle, som gør deres yderste med de Talenter, de er i Besiddelse af: »I Sandhed siger jeg eder, denne fattige Enke har givet mere end alle de andre. Thi de gav af deres Overflod. Men hun gav i sin Fattigdom alt, hvad hun havde.«

Farisæerne ønskede at dræbe Jesus, men de var bange for at gribe ham, medens Mængden var til Stede, fordi de vidste, at disse Folk sandsynligvis vilde staa op og forsvare ham. Medens disse Mænd lagde Planer angaaende dette, kom der

til dem en af de tolv Disciple. Det var den samme, som Jesus havde revset for hans Havesyge, Judas Iskariot. Han lovede, at han vilde forraade Jesus og overgive ham til dem. Og da de hørte dette, blev de glade og lovede ham Penge, og han søgte nu efter en Anledning til at forraade Jesus.

Spørgsmaal.

1. Under hvilke Forhold kom Jesus denne Gang ind i Jerusalem?
2. Hvad ventede Skaren af Jesus?
3. Hvad gjorde Jesus i Jerusalem?
4. Hvad profeterede han angaaende Jerusalem og Templet?
5. Hvilke Planer lagde Farisæerne angaaende Jesus?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

30. Oktober.

KORLEKTIE.

Og Gideon sagde til dem: »Jeg vil ikke herske over eder; og min Søn skal ikke herske over eder; Herren skal herske over eder.«

EN KAMP MED FAKLER OG BASUNER.

Tekst: Dommernes Bog, 7. Kapitel.

Der sker noget vidunderligt i vor Fortælling for i Dag. Nogle faa Soldater kæmper mod en stor Skare Soldater og vinder. Og det er underligt at sige, den store Hær havde Spyd og Sværd, og den lille havde ingen.

Gideon var Lederen af den lille Hær. Han var en Landmand, som Herren havde kaldet til at blive Soldat. Herren havde sagt, at han skulde frelse Israel. Han skulde frelse dem fra Tyve, som stjal deres Føde. Han skulde ogsaa hjælpe dem til at begynde at bede til Himmelens Gud igen. Dette var vanskelige Opgaver for Gideon. Han kunde aldrig have gjort det, dersom han ikke havde gjort det, som Gud bød ham at gøre. Gideon var altid lydig mod Herren, selv om det undertiden syntes nok saa underligt at gøre det, som Herren bød ham at gøre.

Gideon kunde have været General over 32 Tusinde Soldater, dersom han havde ønsket det. Der kom saa mange og meldte sig, da han opfordrede dem til at melde sig til Kamp. Men Herren fortalte ham, at han ikke behøvede saa mange. Herren ønskede at hjælpe ham til at vinde denne Kamp mod Midianiterne. Han ønskede ogsaa, at alle Mennesker skulde

vide, at han havde hjulpet dem. Paa denne Maade blev Hæren gjort lille. Gideon kaldte Hæren sammen og sagde, at alle de, som var bange og frygtsomme, skulde vende hjem. Det var saa mange, der gik hjem, at der blot var ti Tusinde tilbage.

Herren følte fremdeles, at Gideons Hær var for stor. Saa han sagde, at Gideon skulde bringe alle sine Soldater ned til Flodbredden. Der vilde han vælge en Hær for ham. Han sagde, at han skulde lægge Mærke til, hvorledes hans Mænd drak af Vandet.

Herren fortalte Gideon, at han skulde tage alle de Mænd, som lagde sig ned for at drikke, og stille dem i én Gruppe, og de Mænd, som ikke lagde sig ned, men drak af deres Haand, skulde han stille i en anden Gruppe.

Dette gjorde Gideon. Der var 300 Mænd, som drak, som om de havde stor Hast og ikke havde Tid til at lægge sig ned. Og da sagde Herren til ham: »Ved disse tre Hundrede Mænd vil jeg frelse dig.«

Dette har sikkert set underligt ud for Gideon. Hans Fjende havde en mægtig Skare af Soldater. De var saa mange, at de saa ud som en stor Skare Græshopper, som ikke kunde tælles. Deres Kameler var ogsaa saa mange, at de ikke kunde tælles. De var som Sand ved Havets Bred. Herren sagde til Gideon, at han skulde gaa til Fjendens Lejr. Den laa længere nede paa Bjergets Side.

Da det blev mørkt om Natten, gik Gideon og hans Tjener derhen. Disse to Mænd hørte Fjendens Soldater tale sig imellem.

To af dem talte omtrent saaledes: »Lad mig fortælle dig min Drøm. Jeg drømte, at et Bygbrød kom ned blandt vore Soldater. Og da det kom til Teltet, slog det dette, saa at det faldt.« Da svarede den anden: »Din Drøm fortæller mig, at Gideon vil kæmpe mod os. Hans Gud vil hjælpe ham, og han vil vinde over os i Kampen.«

Da Gideon og hans Tjener hørte disse Ord, følte de sig taprere, end de havde gjort nogensinde før. Gideon takkede Herren, fordi han havde ladet ham høre dette.

Derpaa gik han op til sine Mænd. Han kaldte dem op og sagde: »Staa op, thi Herren har udfriet jer af Midianiternes Haand.«

Han ordnede sine Mænd i tre Kompagnier. De skulde, i Form af en Hestesko, nærme sig deres Fjender fra tre Sider. Til hver Mand gav han en Basun og en Fakkel og en tom Krukke. Krukkerne skulde holdes over Faklerne, saa at deres Lys skulde skjules.

Tror du, at Gideons Soldater undrede sig over, at de havde

Fakler og Trompeter? Ja, det gjorde sikkert. Men de vidste, at der maatte være en Grund for det.

Gideon fortalte sine Mænd, at de skulde marchere mod Fjendens Lejr i Nattens Mørke. »Som jeg gør, saa skal I gøre,« sagde han. Han mente, at dersom han blæste i sin Trompet, saa skulde de blæse i deres Trompeter. Dersom han kastede sin Krukke ned, saa skulde de gøre det samme, og saa skulde de raabe: »Herrens og Gideons Sværd.«

Snart havde Gideons Mænd omringet Fjendens Lejr. Gideon løftede sin Trompet med sin højre Arm og blæste i den højt og længe. Han kastede sin Krukke til Jorden med et Brag. Med én Gang løftede alle hans Soldater deres Trompeter og blæste højt. Alle paa én Gang kastede de deres Krukker paa Jorden og raabte højt: »Herrens og Gideons Sværd.« Midianiterne blev vækkede ved den første Lyd af Trompeterne. Da de hørte den høje Lyd af de andre Trompeter og af Braget af de mange Krukker, blev de meget bange. De løb frem og tilbage og dræbte hinanden, idet de løb. Gideons Soldater løb efter dem og jagede dem langt bort. Saa var der atter Fred i Landet i mange Aar. Alle Israels Mænd sagde til Gideon: »Hersk over os som en Konge, baade du og din Søn og din Søns Søn ogsaa; thi du har udfriet os.«

Men den store og gode Gideon svarede: »Jeg vil ikke herske over eder, og min Søn skal ikke herske over eder. Herren skal herske over eder.« Gideon gik hjem til sit eget Hus. Han dyrkede atter sin Ager. Aldrig mere ledede han sine Mænd i Kamp, men han hjalp dem til at blive lykkelige. Han blev en af deres mest elskede Dommere.

---

6. November.

KORLEKTIE.

»Derfor har jeg ogsaa skænket ham til Herren alle de Dage, han skal være til, thi han er begæret af Herren.«

EN BEDRØVET KVINDE, DER BLEV GLAD.

Tekst: I Samuel 1; II: 1—22.

I mange Aar har Folket frembragt deres Tak til Gud. Paa den Tid, da Israels Børn levede, havde de specielle Takkedage, da de prisede Herren. De takkede vor Fader i Himmelen i Bøn, Sang og ved at ofre til ham. Foruden disse specielle Takkedage takkede de Herren hver Dag, ligesom Folk gør i Dag.

Efter at Gideon havde vundet den store Sejr med de tre

Hundrede Soldater, maa de have takket ham mange Gange.

Der var Fred blandt Guds udvalgte Folk i en lang Tid efter denne Kamp, som vi hørte om forrige Gang. Nu oprejste de deres Tabernakel, hvor de kunde tilbede Herren, og de satte Pagtens Ark, som indeholdt deres dyrebare Skatte, ind i Tabernaklet.

Blandt Guds Folk var der en meget god Kvinde, som vidste, hvorledes hun skulde takke Herren. Hun gjorde det paa en meget smuk Maade. Hun vidste ogsaa, hvorledes hun skulde bede til Herren.

Denne gode Kvindes Navn var Hanna. Dette Navn betyder »Den Yndige«. Hendes Mand, Elkana, havde en anden Hustru, hvis Navn var Pennina, som betyder »Den Røde Perle«. Pennina havde mange smaa Børn, men Hanna havde ingen. Dette gjorde Hanna saa bedrøvet.

Hun ønskede saa inderligt at faa en lille Søn, at hun bad Gud om en. Hun kom sammen med sin Mand til det store Tabernakel. Dette store Telt var deres Tempel. Det laa paa en Højde i en By, der laa temmeligt langt borte fra deres Hjem. Idet Hanna nærmede sig det store Telt, passerede hun smukke Blomster, Kvinder, der var smukt klædte, og glade Børn. Hun passerede mange sorte og brune Telte, der var slaaet op blandt Vinrankerne og Oliventræerne. Her boede andre Folk, som ogsaa var kommet for at tilbede. Men hun lagde næsten ikke Mærke til disse Telte. Hun saa kun efter det store, røde Faareskindstag paa Tabernaklet.

Da hun var kommet meget nær, satte hun sig ned sammen med sine Venner. Hun saa deres smaa Børn, og hun længtes atter efter faa et Barn selv. Hun var saa bedrøvet, at hun ikke kunde spise. Da hun græd, sagde hendes Mand til hende: »Hanna, hvorfor græder du? Er jeg ikke mere for dig end ti Sønner?« Hanna var glad over at høre disse ømme Ord. Og dog var hun meget bedrøvet, thi hun ønskede en Søn.

Nær ved Døren til Templet sad Eli, den gode Præst. Han saa paa alle, som kom ind, og paa alle, som gik ud. Han saa Hannas bedrøvede Ansigt, men hun kunde ikke se ham. Hun gik hurtigt ind og knælede ned for at bede. Hun bad fra sit Hjerte, men hendes Læber bevægede sig. Hun bad til Herren om at give hende en Søn. Hun lovede Herren, at dersom han vilde give hende en Søn, vilde hun altid lade ham arbejde for Gud.

Fordi hun græd og bad roligt paa samme Tid, undrede Eli sig over, hvad der var i Vejen med hende. Hun fortalte ham, at hun var en bedrøvet Kvinde, der bad om en Søn.

Den gode Præst følte den dybeste Medlidenhed med hende. Han sagde: »Gaa i Fred; og Israels Gud vil give dig det, som du har bedt ham om.«

Denne Velsignelse vendte Hannas Sorg til Glæde. Hendes Ansigt skinnede af et nyt Lys, idet hun forlod Templet. Hendes nye Bøn var, at Elis Løfte maatte gaa i Opfyldelse. Den Aften spiste hun sit Maaltid med Glæde i sit Hjerte.

Den næste Morgen, medens Duggen endnu laa paa Græsset, kom hun til Templet sammen med sin Mand. Atter tilbad hun Herren.

Efter en Dags Rejse var hun hjemme igen. Hun begyndte at spinde, væve, male Mel og at bage. Hun malkede Gederne og Kamelerne og lavede Smør og Ost. Hun arbejdede ogsaa i Haven, ligesom de andre Kvinder gjorde. Men denne Gang arbejdede hun med Sang i Hjertet. Herren erindrede Hanna og sendte hende en Søn. Hun kaldte hans Navn Samuel, som betyder: »Bønhørt af Herren«.

Han var et smukt Barn, og Hanna var en lykkelig Moder. Jeg undres, om hun i sin Glæde glemte sit Løfte til Herren? Nej, det gjorde hun ikke. Hun gav ham ikke Vin at drikke. Hun lærte ham op til at blive en Herrens Tjener.

Det næste Aar, da Familien gik til Templet, blev Hanna hjemme. Samuel var for ung. Hun blev hjemme i sit lille mørke Hus, som ikke havde nogen Vinduer. Men der var Solskin alligevel, for der var Solskin i hendes lille Barns Smil.

Hanna gik ikke til Templet det næste Aar heller. Samuel var endnu for ung til at kunne undvære hende. Hun blev hjemme og legede med ham i Solskinnet.

Da han var lidt ældre, men endnu meget ung, tog Hanna ham med til Templet. Hun og hendes Mand tog tre af deres bedste Okser med for at ofre dem til Herren. De tog ogsaa nogle Gaver med til Præsten.

De bragte ogsaa deres store Gave, Samuel, med til Herren. Idet Hanna bragte ham frem til Eli, sagde hun: »Jeg er den Kvinde, som stod her hos dig, og som bad til Herren. Jeg bad om at faa dette Barn, og Herren har besvaret min Bøn. Derfor har jeg laant ham til Herren for Resten af hans Levetid.«

Og Hanna opsendte en Takkesang til Herren for hans Naade mod hende.

Tror du, at Hanna var bedrovet, da hun sagde Farvel til sin lille Dreng? Naturligvis var hun bedrovet. Men hun var lykkelig ogsaa. Dette var den Maade, hvorpaa hun takkede Herren for, at han havde givet hende hendes lille Søn. Hun lod ham være i Guds Tempel, for at han kunde arbejde for Herren.

---

20. November.

KORLEKTIE.

»Derfor har jeg ogsaa skænket ham til Herren alle de Dage, han skal være til, thi han er begæret af Herren.«

DRENGEN, SOM BOEDE I TEMPLET.

Tekst: I Samuel II.

Samuel var blot en lille Dreng, da han kom til Templet for at bo der. Hans Moder havde bragt ham der, for at han skulde arbejde for Herren. Dette var en af de Maader, hvorpaa hun takkede Gud, fordi han havde givet hende hendes lille Søn. Hanna maa have lært Samuel, at den bedste Maade at takke Herren paa, er at gøre, hvad der er ret. Samuel gjorde, hvad han blev bedt om, og Eli vidste, at han kunde stole paa, at han gjorde sit Arbejde godt.

Eli lærte Samuel at læse og at skrive samt at tænde Lysene i det store Telt eller Tempel. Han lærte ham ogsaa mange andre nyttige Ting.

Hvert Aar kom hans Forældre til Templet for at tilbede Gud og for at besøge deres lille Søn. Hver Gang de kom, bragte Hanna en ny Frakke med til Samuel. Frakken var lavet af fin Lammeuld, og Hanna havde selv lavet den. Den naaede fra Samuels Hage ned til hans Knæer. Paa den brede Kant forneden lavede Hannas Naal Blomster, Klokker og Frugter af rødt, gult og brunt. Hver Gang hun lavede en ny Frakke for ham, lavede hun den lidt længere end den sidste. Samuel vedblev at vokse højere og højere, saa den ny naaede altid til hans Knæer.

Hanna bragte maaske ogsaa sin lille Dreng andre Presenter. Maaske bragte hun ham ogsaa en lille Kurv, hvori der var Honning, Ost, søde Kager og pressede Figner. Det var den Slags Føde, de brugte i de Dage, og Hanna var lige den Slags Moder, som vilde gøre den Slags Ting for sin lille Søn.

En Gang, da Hanna kom, gav Eli hende en Velsignelse. Han fortalte hende, at hun vilde faa flere Børn, og eftersom Aarene gik, blev hun Moder til tre Sønner og to Døtre.

Samuels Dage var fulde af gode Gerninger. Bibelen siger, at han vandt Yndest baade hos Gud og Mennesker.

Eli var en god Præst, men hans Sønner var daarlige Mænd. De vilde ikke lytte til deres Faders venlige Raad. En Præsts Sønner blev ofte Præster efter deres Fader, men hvorledes skulde Elis Sønner blive Præster, dersom de ikke gjorde, hvad der var ret?

Samuel prøvede at gøre, hvad der var ret. Han lyttede til Elis vise Ord. Da Eli blev gammel, og hans Øjne blev svage,

ledte Samuel ham frem fra Sted til Sted. Der fortælles os, at Samuel trak Tæppet for Tabernaklet hver Aften. Han tændte Lysene, som brændte hele Natten paa Alteret. Da Solen stod op, slukkede han Lysene og trak Forhænget til Side, saa at den friske Morgenluft kunde komme ind. Fordi Samuel havde disse Pligter, sov han i Nærheden af Arken.

En Nat kaldte Gud paa Samuel. Samuel troede, at det var Eli, som kaldte paa ham. Han løb til Præsten for at spørge ham, hvad han ønskede. Eli sagde, at Samuel skulde gaa og lægge sig igen, thi han havde ikke kaldt ham.

Men atter kaldte Herren paa Samuel, og atter løb han hen til Eli, thi han troede, at det var Eli, som havde kaldt ham. Men Eli bad ham atter om at gaa og lægge sig igen.

Samuel havde aldrig hørt, at Gud havde kaldt paa ham før. Han vidste ikke, hvorledes det var, naar Gud kaldte. Men de Folk, som lever saaledes, som Gud ønsker, at de skal leve, kan undertiden forstaa et saadant Kald.

Herren kaldte endnu en Gang paa Samuel. Samuel gik op og gik atter til Eli. Men denne Gang forstod Eli, at det var Gud, som kaldte Samuel. Saa han sagde til Samuel, at dersom han atter hørte Røsten, skulde han sige: »Tal, Herre, din Tjener hører.«

Og da Herren atter kaldte, svarede Samuel: »Tal, Herre, din Tjener hører.« Og Samuel lyttede til Herrens Ord.

Gud fortalte Samuel, at Elis Sønner ikke gjorde, hvad der var ret, og at de ikke skulde blive Præster, naar Eli var gaaet til Himmelen. Han hjalp Samuel til at forstaa, at en Dag skulde han komme til at indtage Elis Plads.

Samuel laa vaagen og tænkte helt til Morgenen. Han elskede den gode Præst, som havde lært ham at gøre, hvad der var ret. Hans Hjerte var fuldt af Taknemmelighed til ham for, hvad han havde gjort imod ham. Hvorledes kunde han fortælle ham disse Ting, som han vidste vilde gøre ham bedrøvet? At gøre ham bedrøvet vilde være en daarlig Maade at takke ham paa.

Da Morgenen kom, stod han op og aabnede Døren til Herrens Hus. Han gjorde sit daglige Arbejde, men han var bange for at fortælle Eli det, som Herren havde fortalt ham.

Saa kaldte Eli paa ham og spurgte ham, hvad Herren havde fortalt ham. Samuel ønskede ikke at sige en Usandhed. Det vilde heller ikke være en god Maade at takke ham paa. Hvad skulde han gøre?

»Jeg beder dig, skjul det ikke for mig,« sagde den gode Præst. Og saa fortalte Samuel det hele.

»Det er Herren. Maa han gøre, hvad der synes ham godt,« sagde Eli. Eftersom Aarene gik, blev Eli blind og skælvende.

Samuel blev stor og stærk. Samuel var meget venlig imod Eli. Han hjalp ham at komme omkring i Tempelgaarden og i det store Tabernakel. Han levede et saadant godt Liv, som Eli havde lært ham at leve. Dette var hans Maade at takke Eli for alt det gode, han havde lært ham. Det var en helt anden Maade, end Elis onde Sønner takkede ham paa, var det ikke? »Og Samuel voksede, og Herren var med ham.« Han var elsket af Gud og af alle gode Mennesker.

EN NY HUSHOLDNING.

Baade Kristus og Apostlene forudsagde et stort Frafald, en lang Periode af aandeligt Mørke, som skulde blive efterfulgt af en ny Husholdning, der blev præget af Evangeliets Gengivelse og Oprettelsen af Kristi Kirke paa Jorden for sidste Gang. Skriften bekræfter, at denne nye Husholdning vil omfatte al Myndighed, alle Kræfter og Gaver fra tidligere Husholdninger, og at den derfor er en Tid, der er præget af Genoprettelse, Reorganisation og Gengivelse. Den kaldes med Rette den Sidste Husholdning og Tidernes Fyldes Husholdning. *James E. Talmage.*

HVAD ER FRELSE?

Frelse er intet mere og intet mindre end at triumfere over alle vore Fjender og lægge dem under vore Fødder, og naar vi har Magt til at lægge alle vore Fjender under vore Fødder i denne Verden og Kundskab til at triumfere over alle onde Aander i den kommende Verden, da er vi frelste.

Joseph Smith.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.